

Reflectie

Het inzicht

In verloren momenten kijk ik wel eens naar een natuurfilm op National Geographic. Naast wonderbaarlijk uitzierende dieren kijk ik vooral graag naar *predators*, roofdieren die achter hun prooi aanzitten. Fascinerend is dat. Schijnbaar emotioneel onaangedaan verorbert de leeuw een hert of kraakt een krokodil, die ultieme moordmachine, een vis of een klein zoogdier, en slikt die in zijn geheel door – hij kan niet kauwen.

En zo lezen we in de vertelling dat een duif, voordat deze gegrepen wordt door een sperwer, tegen een zijraam knalt. Vervolgens blijft zijn silhouet daar voor de verteller zichtbaar, in al zijn nuances.

Gaandeweg transformeert die duif. Wat overblijft is zijn ziel, met een boodschap voor de verteller: jijzelf kunt net zo goed een prooidier worden. Vaak worden we van het fatum gevrijwaard, maar wie ontsnapt er in het leven uiteindelijk níet aan het wrede noodlot? 'De adem in onze neusgaten is vluchtig als damp, het verstand niet meer dan een vonk in ons binnenste.' (Wijsheid 2,2)

Dit wisten we natuurlijk allemaal wel. Maar er zijn van die momenten dat het opeens een existentieel en angstwekkend inzicht wordt, dat ons overvalt en verlamt. Is dat het wat de verteller probeert over te brengen? Opeens dringt het in al zijn intensiteit tot hem door: net als de duif kan ook ik gegeten worden, verslonden worden door het noodlot. Dan rest niet veel meer dan te zeggen: 'zie de mens, zie mij'!

Erik Heijerman